

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4513/2018
14.11.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, Илије др Зиндовића, Бисерке Живановић и Споменке Зарић чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Весна Шијаковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Привредног суда у Новом Саду и Основног суда у Новом Саду, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1509/18 од 12.04.2018. године, у седници одржаној 14.11.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1509/18 од 12.04.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1509/18 од 12.04.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 6336/16 од 07.12.2017. године, ставом првим изреке одбијен је приговор стварне ненадлежности тог суда, па је ставом другим изреке одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му, на име накнаде штете плати 1.705.720,00 динара са законском каматом почев од 25.09.2006. године до исплате и 255.170,00 динара са законским каматом почев од 20.10.2006. године до исплате, као и да му накнади трошкове поступка са припадајућом законском каматом. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка од 20.000,00 динара, а ставом трећим изреке тужилац је ослобођен обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1509/18 од 12.04.2018. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена у ожалбеном делу (став други и трећи изреке), а одбијен је и захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне

примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, на основу члана 404. ЗПП.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнада штете због неправилног рада органа тужене (суда), а побијана одлука је донета уз примену материјалног права на којима се заснивају и одлуке Врховног суда Србије и Врховног касационог суда у предметима са тужбеним захтевом као у овој правној ствари. Наводима ревизије не указује се на правноснажне судске одлуке којим је изражен другачији правни став него у овој правној ствари, при чему треба имати у виду да и евентуално другачија одлука са истим тужбеним захтевом не значи нужно и неуједначену судску праксу, јер основаност тужбеног захтева у споровима за накнаду штете због неправилног рада органа зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Осталим наводима ревизије оспорава се утврђено чињенично стање, што не представља разлог због кога се ревизија може изјавити, осим у случају када је првостепена одлука преиначена (члан 407. став 2. ЗПП), што није случај у овој правној ствари, при чему се посебна ревизија може изјавити само због погрешне примене материјалног права. Имајући ово у виду, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете, поднета је 27.06.2016. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 1.960,890,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, од 123,9531 динара за 1 евро, представља динарску противвредност 15.819,62 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора

не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић